

Sygn. akt II K 327/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2018 r., (...) maja 2018 r., 9 sierpnia 2018 r.

sprawy

(...)

córki (...) i (...)

urodzonej (...) w (...)

oskarżonej o to, że:

1. W dniu (...) w msc. (...), gm. (...), woj. (...), naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy (...) w (...) st. sierż. (...) oraz post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że podczas zatrzymania (...) szarpała obu za ubranie oraz próbowała przewrócić post. (...)

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

1. W dniu (...) w msc. (...), gm. (...), woj. (...), używając słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe znieważała funkcjonariuszy (...) w (...) st. sierż. (...) oraz post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

oraz

(...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

1. W dniu (...) w msc. (...), gm. (...), woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy (...) w (...) st. sierż. (...) oraz post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że podczas zatrzymania (...) szarpał obu za ubranie

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

2. W dniu (...) w msc. (...), gm. (...), woj. (...), używając słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe znieważył funkcjonariuszy (...) w (...) st. sierż. (...) oraz post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

o r z e k a

1. oskarżoną (...) w ramach czynu zarzucanego w akcie oskarżenia uznaje za winną tego, że w dniu (...) w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...), usiłowała naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza (...) w (...) post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że podczas zatrzymania (...) i (...) zamierzała odciągnąć post. (...) od (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła, gdyż pokrzywdzony (...) odepchnął ją, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. skazuje ją, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w wz. z art. 222 § 1 k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

2. oskarżoną (...) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt 2 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje ją i wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

3. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej (...) łączną karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

4. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonej (...) kary łącznej grzywny zalicza okres zatrzymania oskarżonej w sprawie od dnia (...) roku, godz. 17:30 do dnia 22 listopada 2017 r. godz. 14:20 i uznaje grzywnę za wykonaną do wysokości 2 (dwóch) stawek dziennych;

5. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

6. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

7. na podstawie art. 85 § 1 k.k., 86 § 1 i § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego (...) karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

8. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 86 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

9. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza na poczet wymierzonej łącznej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie od dnia (...) r., godz. 16:45 do dnia 22 listopada 2017 r., godz. 15:10 i uznaje, że okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie odpowiada 2 (dwóm) dniom kary ograniczenia wolności;

10. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca (...) dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego (...) opisany w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/397/16/P pod poz. 1;

11. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. (...) kwotę 1.033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote 20/100), w tym kwotę 193,20 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote 20/100) podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej (...) z urzędu;

12. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

I Sygn. akt II K 327/17

UZASADNIENIE

w części dotyczącej oskarżonej (...)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (...) roku około godziny 16:20 funkcjonariusze Policji st. sierż. (...) oraz post. (...) udali się do miejscowości (...) do budynku wielorodzinnego oznaczonego numerem (...), z uwagi na zgłoszoną przez (...) potrzebę interwencji dotyczącej (...). Funkcjonariusze Policji po przybyciu na miejsce na jednym ze wspólnych korytarzy zastali grupę osób zamieszkujących posesję. Wśród nich byli: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). (...) poinformowała funkcjonariuszy Policji, że jej wnuczka (...), będąc pod wpływem alkoholu wszczęła awanturę. Funkcjonariusze Policji podjęli decyzję o zatrzymaniu (...). Decyzja o zatrzymaniu (...) wzburzyła obecne na miejscu interwencji osoby. Oskarżony (...) oraz (...) zaczęli wyzywać słowami wulgarnymi funkcjonariuszy Policji. Kiedy (...) założył (...) kajdanki na jedną rękę, (...) pociągnął ją do wnętrza lokalu, w którym mieszkał razem z nią, aby uniemożliwić funkcjonariuszom Policji jej zatrzymanie. Funkcjonariusze Policji weszli do lokalu zajmowanego przez (...) oraz (...). Do lokalu weszły także inne osoby, w tym oskarżona (...) oraz (...). (...) nagrywała przebieg interwencji telefonem komórkowym. Funkcjonariusze Policji w lokalu obezwładnili (...), założyli jej kajdanki na ręce, położyli ją na łóżku. W czasie zatrzymywania (...) do (...) i (...) podszedł oskarżony (...). Wyzywał obu funkcjonariuszy Policji słowami wulgarnymi, szarpał ich za ubranie. Wtedy (...) odepchnął (...), w wyniku czego oskarżony upadł na podłogę. Policjanci podjęli decyzję o jego zatrzymaniu. Funkcjonariusze Policji poprosili dyżurnego (...) (...) o wsparcie innych załóg. Kiedy (...) chciał wstać, podszedł do niego (...). Wtedy (...), chcąc odciągnąć funkcjonariusza Policji od (...), nagle ruszyła w stronę (...). Kiedy się do niego zbliżyła, ten, chcąc uniknąć naruszenia nietykalności cielesnej, odepchnął ją, w wyniku czego (...) upadła na podłogę, po czym pobiegła do swojego lokalu. (...) obezwładnił (...). Na miejsce przybyli wkrótce funkcjonariusze (...) (...), którzy udzielili wsparcia przy interwencji.

Funkcjonariusze Policji podjęli decyzję o zatrzymaniu także (...). Policjanci udali się do mieszkania zajmowanego przez (...). Oskarżona nie chciała im otworzyć drzwi. Funkcjonariusze Policji na miejsce wezwali funkcjonariuszy Straży Pożarnej, aby pomogli w dostaniu się do lokalu (...). Po jakimś czasie oskarżona zmieniła zdanie i otworzyła drzwi funkcjonariuszom Policji. Funkcjonariusze Policji zatrzymali oskarżoną, przewieźli ją do (...) w (...).

Oskarżona (...) ma (...) lata, ma wykształcenie (...), jest (...), (...). Oskarżona (...). (...).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej (k. 25-26, 63, k. 42-42 v akt sprawy (...), k. 158-159 akt sprawy (...)), częściowo zeznań funkcjonariuszy Policji (...) (k. 29-32, 102, k.16v akt sprawy (...)) i (...) (k. 27-28, 102, z k. 14v akt sprawy (...)), częściowo zeznań (...) (k. 64, 76v akt sprawy (...)), częściowo (...) (k. 65, 67v akt sprawy (...)), kary karnej (k. 94), opinii biegłego z zakresu elektroniki-informatyki (k. 84 – 86, k. 103-104 akt sprawy (...)), protokołu oględzin (k. 114 akt sprawy (...)).

Oskarżona (...) przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym w dniu (...) przyznała się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśniła, że w dniu (...) miała miejsce interwencja policji w mieszkaniu należącym do (...). Podniosła, że w czasie interwencji było zamieszanie i niestety padły wyzwiska i doszło do jakiejś szarpaniny.

Oskarżona przesłuchana ponownie w dniu (...) roku przyznała, że wyzywała funkcjonariuszy, natomiast jak wyjaśniła żadnego z nich nie uderzyła ani nie szarpała za ubranie.

Na etapie postępowania sądowego oskarżona przyznawała się do tego, że znieważyla funkcjonariuszy Policji, zaprzeczała, aby naruszyła ich nietykalność cielesną. Podała, że w trakcie interwencji chciała podnieść leżące na podłodze (...), wtedy (...) popchnął ją, w wyniku czego upadła na podłogę.

Sąd Rejonowy dokonał następujące oceny dowodów:

Wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała się do tego, że w dniu (...) roku w czasie interwencji Policji w miejscowości (...) wyzywała funkcjonariuszy Policji, Sąd uznał za wiarygodne. Mają swe potwierdzenie m.in. w zeznaniach obu pokrzywdzonych. Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonej, w których zaprzeczyła, aby w tym dniu w czasie interwencji Policji naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji, to podnieść trzeba, że co do tego, że oskarżona nie naruszyła nietykalności cielesnej (...), wyjaśnienia oskarżonej mają potwierdzenie w uznanych za wiarygodne zeznaniach pokrzywdzonego (...), złożonych na etapie postępowania sądowego. Świadek (...), kategorycznie w czasie składania zeznań na etapie postępowania sądowego stwierdził, że w czasie tej interwencji na pewno (...) nie naruszyła jego nietykalności cielesnej. Tym samym potwierdził wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie. Należało zatem dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w tej części. Oceniając wyjaśnienia oskarżonej, w których zaprzeczyła, aby naruszyła nietykalność cielesną drugiego z funkcjonariuszy Policji (...), i podała, że chciała jedynie w trakcie interwencji podejść do (...) i podnieść go i wtedy funkcjonariusz Policji, odepchnął ją, w wyniku czego upadła, to wyjaśnienia oskarżonej w tej części stoją w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych (...) i (...). (...) w swoich zeznaniach składanych w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że kiedy podjął próbę obezwładnienia (...), (...) rzuciła się na niego, próbując go przewrócić. Podnieść trzeba, że z takiego opisu zdarzenia podanego przez świadka nie można w sposób bezsporny ustalić na czym polegało to naruszenie nietykalności cielesnej. Przesłuchiwany na etapie postępowania sądowego świadek nie pamiętał już szczegółów zajścia, nie potrafił opisać tego fragmentu zdarzenia. Drugi z pokrzywdzonych (...) opisując ten fragment interwencji zaś zeznał, że do (...) podeszła (...) i chciała go odciągnąć od (...). (...) nie pamiętał jak dokładnie to wyglądało i czy doszło do kontaktu cielesnego (...) z oskarżoną. Niewątpliwie jednak z takiego opisu zdarzenia podanego przez świadka wynika, że oskarżona co najmniej usiłowała naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonej w tym zakresie nie potwierdza dostarczone przez nią nagranie znajdujące się na jej telefonie komórkowym. Nagrania tego dokonała (...). Świadek (...) niestety nie nagrała kluczowych z punktu widzenia tego postępowania momentów interwencji, a mianowicie fragmentu zdarzenia poprzedzającego upadek A (...), jak również momentu, kiedy do podnoszącego się z podłogi (...), podchodzi (...). Na nagraniu widać jedynie moment kiedy (...) upadała na podłogę. Na nagraniu słychać również, że po tym kiedy oskarżona upadła na podłogę, któraś z kobiet obecnych w mieszkaniu, kazała oskarżonej, aby wyszła z tego lokalu i poszła do swojego mieszkania. Podnieść trzeba, że gdyby to funkcjonariusz Policji (...) bez powodu naruszył nietykalność cielesną (...), gdy ta starała się jedynie podnieść z podłogi (...), jak wyjaśniła oskarżona, z pewnością (...) skierowałaby urządzenie nagrywające przebieg interwencji w tym kierunku, aby nagrać całość zdarzenia, a nie jedynie moment kiedy ta upadła na podłogę. Podnieść trzeba, że (...) nie miała żadnych obiektywnych przeszkód w nagraniu całości zdarzenia. Żaden z funkcjonariuszy Policji nie próbował jej w tym przeszkodzić. Trudno też wyobrazić sobie, aby utwalenie przebiegu całego zdarzenia uniemożliwiła jakaś inna osoba przebywająca w mieszkaniu. W lokalu tym poza funkcjonariuszami Policji znajdowały się jedynie osoby sprzyjające oskarżonym (...) i (...). Zatem skoro świadek (...), mogąc nagrać całość zdarzenia, utwaliła jedynie pewne fragmenty interwencji, kierując urządzenie nagrywające na podłogę w kluczowych z punktu widzenia tego postępowania momentach interwencji czyli zachowania (...) i (...) przy zatrzymywaniu (...), a potem zatrzymywaniu (...), to okoliczność, że tych kluczowych momentów nie nagrała, każe sądzić, że nagranie zostało dokonane stronniczo, tak aby nie utwalić momentów interwencji, w których doszło do naruszenia nietykalności cielesnej obu funkcjonariuszy Policji.

Oceniając wiarygodność relacji oskarżonej, zgodnie z którą, to (...) odepchnął ją tylko dlatego, że podeszła do oskarżonego (...), podnieść trzeba, że gdyby pozostałe osoby przebywające w tym lokalu widziały, że to funkcjonariusz

Policji bez powodu narusza nietykalność cielesną (...), starającej się jedynie podnieść z podłogi (...), z pewnością nie staraliby się uspokoić (...) i skłonić jej do natychmiastowego opuszczenia mieszkania.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom (...) złożonym na etapie postępowania sądowego. Zeznania złożone na etapie postępowania sądowego są logiczne, spójne, szczerze. Sąd nie dał zaś wiary tym zeznaniom składanym na etapie postępowania przygotowawczego, w części w jakiej opisywał, że oskarżona (...) naruszyła jego nietykalność cielesną w trakcie interwencji. Świadek (...) składając zeznania na rozprawie, stwierdził, że musiał się pomylić składając zeznania zgodnie z którymi (...) naruszyła w trakcie interwencji jego nietykalność cielesną.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadka (...) na etapie postępowania przygotowawczego, aczkolwiek, o czym już była mowa, z treści zeznań tego świadka złożonych na etapie postępowania przygotowawczego nie wynika w jaki sposób oskarżona naruszyła jego nietykalność cielesną. Na etapie postępowania sądowego świadek nie pamiętał już szczegółów zajścia oraz nie potrafił opisać szczegółowo przebiegu interwencji.

Oceniając zeznania świadka (...) Sąd miał na uwadze, że jako partner oskarżonej, miał interes w tym, aby w korzystnym świetle przedstawić oskarżoną.

Sąd nie dał w całości wiary zeznaniom (...). Jako dobra znajoma oskarżonej miała interes w składaniu zeznań określonej treści. Do relacji tego świadka sąd podszedł również ostrożnie z racji tego, że świadek nagrywając przebieg interwencji nie zarejestrowała całości zdarzenia, nie nagrywała tych fragmentów, z których wynikałoby dlaczego (...) upadł na podłogę, jak również przebiegu interwencji poprzedzającego upadek (...).

Pozostałe dowody ujawnione bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego Sąd obdarzył wiarą, gdyż zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, a analiza materiału dowodowego nie dała podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów i jej wina nie budzą wątpliwości.

Zdaniem Sądu przeprowadzone w toku postępowania dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżona:

1. w dniu (...) w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...), usiłowała naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza (...) w (...) post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że podczas zatrzymania (...) i (...) zamierzała odciągnąć post. (...) od (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła, gdyż pokrzywdzony (...) odepchnął ją, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k.
2. w dniu (...) w miejscowości (...), gm. (...), woj. (...), używając słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe znieważała funkcjonariuszy (...) w (...) st. sierż. (...) oraz post. (...) podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.

W powyższej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżona dopuściła się obu czynów w związku i podczas pełnienia przez pokrzywdzonych czynności służbowych.

Bezdyskusyjnym jest fakt, że (...) oraz (...) posiadają status funkcjonariusza publicznego, którego godność oraz prawidłowe i niezakłócone działanie stanowi przedmiot ochrony przepisu art. 222 § 1 k.k. i 226 § 1 k.k.

Oceniając stopień winy oskarżonej jako znaczny wskazać trzeba, że jest ona (...) i (...) zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jako osoba dorosła, z pewnym doświadczeniem życiowym, miała świadomość bezprawności swoich czynów.

Szkodliwość społeczna przypisanych oskarżonej przestępstw jest znaczna. Należało mieć na względzie, że oskarżona dopuściła się tych czynów z zamiarem bezpośrednim. Swym zachowaniem razem z innymi osobami z błahych przyczyn i w sposób chuligański spowodowała całe zajście.

Jako okoliczność łagodząca Sąd przyjął niekaralność oskarżonej.

Za pierwszy zarzucony oskarżonej czyn Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda

Za drugi czyn wyczerpujący dyspozycję art. 226 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda

Sąd orzekł wobec oskarżonej karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda. Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności, jak również bliski związek czasowy i przedmiotowy, pomiędzy przestępstwami.

Uznając jednocześnie, że oskarżona (...) (...), Sąd uznał za celowe zwolnienie go od kosztów sądowych na podstawie art. 624 § 1 kpk

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.